

נה לאוהבי זמר חסידי ובדיחות מסור תיות.

מחול

*** כאלט שטוטנארט עם ה תחזורת הפילהרמונית הישראלית: תי אטרון הבאלט הנחשב לטוב ביותר באירי פה, בשתי תוכניות: (א) רומיאו ויוליה, של פרופיץ, בשלמותו. הנראה לעיתים כמו תיאטרון אילם. (ב) אוסף קטעים: סטרנינסקי, וברן, דביזי. חווייה אסתטית.

אמנים

גאנדי

בחצאית

כל מי שלא גילה עדיין כי עולם הפנ מוגים אינו אלא שלוחה של הזירה הפולי טית בארצות הברית, מוזמן לראות את הסרט וודסוק ולהיווכח עד כמה חשובה מלחמת ויאטנאם למיצעד הפיומונים. באותה הזדמנות יוכל גם לחזות תר פעה נוספת. הנמרת ג'ון באאו מופיעה לכאורה בשיני עם, אבל למעשה באה לספר לקהל כיצד צריך לארגן את הנוער למלחמה באלימות, ומה מעשיו האחרונים של בעלה בכלא, לאחר שאסר בגלל סי רובו להתגייס לצבא האמריקאי.

ג'ון, שהיא אחת המייסדות של המכון למחקר למניעת האלימות והדוגלת בכל בתורתו של גאנדי, אינה מתייחסת מן העובדה ששעה שהיא מטיפה לשלום, נמ צאת האלימות כשיאה בארצות הברית. "אמנם נדמה לי לעיתים שאני וחברי הסרי ישע לחלוטין. לעומת זאת אנו מקבלים תגובות רבות מכל רחבי ארצות הברית ומיספר התומכים בנו גדל בכל שנה".

כהוכחה לכך היא מצביעה על העובדה שמיספר המסרבים להתגייס הגיע עד היום לחמישים אלף, "שעה שאנחנו האמנו, בר מון, שאולי נגליח להנעם מאתיים איש". נגד סמים. ג'ון, הגומעת משימוש בסמים, טוענת שהנוער של היום בורח מן המציאות ומסרב לקנות עמדה: "הב עיה היחידה שמטרידה אותו היא אם יקח מחר מנה גדולה יותר של סמים, או אולי יתה זאת למחרתיים".

אמנם אורח החיים שלה אינו בדיוק מה שמכונה "חיי המפכנית". באירופה היא התגוררה בכלונות המפוראים ביותר, כי פמלייתה שתי מטפלות עבור בנה ה צעיר, ושכר העבודה שלה נע בין אל-

ג'ון באאו

נגד חשיש, נגד אלימות

פיים דולר להופעה באונברסיטאות, לעשרים אלף דולר בפסטיבלים ובאלומות הגדולים. **רב דיילאן פרש**. בין אותם שיעים צעדה ג'ון זמן רב, ואשר פרשו בינתיים מן הפעילות הפוליטית, נמנה גם בוב די לאן, שגיהל עמה אפילו רומן לפני כאר שב שנים. "בוב דיילאן פרש מהתבודד מ שום שאינו רוצה להיות חלק מדור שצו עד בביטחה אל האבדון", מסבירה ג'ון, "הוא התחתן, יש לו ארבעה ילדים, והוא חי בחוג הסגור של משפחתו".

ג'ון אינה מוכנה לקבל פסימיות מעין זו. היא מופיעה, בינתיים כומרת ומבטי חה כי בעוד שנה וחצי, כאשר ייצא בעלה מן הכלא, יחזרו שניהם להטפות פולי טיות, כפי שנהגו לפני מאסרו.

המצפה לשחקן ביסבול הפורש מן המישחק בגיל 45 הא 18 אלף דולר בשנה (חוץ מכל התנאים וההטבות הסוציאליות לכל המשפחה), ולהחזיק מעמד בביסבול זה קצת יותר בנות מאשר לנחש מה יהיה הלהיט הבא, שיטריף את דעת בנות הטיפש-עשרה למשך כמה שבועות.

שידוכים חדשים

עבודתה הראשונה של **נורית הירש**, מאז שובה לארץ מגרמניה: כתיבת שני שירים חדשים לערב יחיד שמתכננת הזמרת **נהמה ליפשיץ**, במסיגרת תיאטרון של **ג'ורא גודיק**. כיצד הגיעה זמרת יהדות-הדומה למלחמת להיטי-הצמרת? פנתה אלי **תירצה אתר**, מספרת נורית, ומסרה לי שני שירים מקסימים, אחד מפרי עטה — "העיר שלך" — שכתבה על ירושלים, והשני — "תיבת הזימרה הנפודת", אחד משיריו של **נתן אלתרמן**. אני צריכה למצוא נוסח מודרני, אשר יחאים גם לאישייתה של נחמה. והו נסיון מעניין מאד בשבילי.

רקוויאם לכלב ולנדנה

הצגות יורדות מן הבימה לא רק כאשר נגמר להן הקהל. לפעמים קורה שהן פשוט נפסקות מרוב עייפות, ושום כוח שבעולם אינו יכול עוד למשוך אותם הלאה. כך קרה לאחרונה לשתי הצגות שנגאו דווקא בריאות מאד מבחינה קופתית.

האחת, חיי כלב של **ג'רי יגיל**, סגרה קופות ללא הרף, ואחרי 350 נדמה היה שאין לה כל כוונת לגסוס. לא כן לכוכבה היחיד. גדי עייף מן העבודה המפרכת והי צפופה, ולא הסכים פשוט להמשיך. כך גיעו לקצם חיי כלב, כשגדי יגיל יוצא לפוש בחיק משפחתו, לפני שייכנס לחזרות לקראת אירמה להדום, בה יופיע לצידה של **רבקה זוהר**. כשעשוע, בשעות הפנאי, יביים גדי גם את התוכנית הבאה של להי קת פיקוד הצפון.

אדר

הצגה אחרת, שנכנעה גם היא לעייפות כוכביה, היא נדנה בשניים. המחזה של **ויליאם גיבסון**, שהוצג בזמנו בתיאטרון הקאמרי, ושהועלה שוב על-ידי התיאטרון הצעיר, עבר כבר את כל הארץ, לארכה ולרחבה, הוצג במוצבי צה"ל וביושבי ספר, וזכה לביקורות חיוביות רבות. הסיבה להפסקת ההצגה היא מחלתה של השחקנית **שולמית אדר**. הרופאים אסרו עליה ל שחקי, זרשו ממנה לשמור על מנוחה מוח לטת, ובלעדיה תצטרך הנדנה להפסיק מ התנדנד.

יגיל

ההצגה אינה סגולה לחיים ארוכים.

סולז'ניצין במינסוטה

ארכסנדר סולז'ניצין, חתן פרסי נובל של השנה, ידוע בעולם בזכות שלושת הספרים שלו, המתארים באור ריאליסטי מאד את החיים בתוך רוסיה הסובייטית. עד כדי כך, ששניים מהם אפילו לא התפרסמו במולדתו, שם רואים בו בוגד, על שהעו לכתוב את יום בחייו של איבן דניסוביץ' ואת המעגל הראשון. חלק ידוע פחות מיצירתו של סולז'ניצין, שאף הוא הוגנב למערב מבלי שהתפרסם ברוסיה, הוא מחזה בעל שם מוזר: **נצרת-האהבה והתם**, המחזה הועלה לראשונה על הקרשים בעיר מינסוטה, תחת השם המוזר: **פחות והמיסחרייזות: מחזה של סולז'ניצין**. ככל שאר כתביו, גם מחזה זה הוא חלק מן האוטוביוגרפיה של הסופר. גיבורו הוא איש שנידון לעשר שנות עבודת-פרך בסי ביר, בעון תיאור בלתי-אודה של שפתו של סטלין.

מחן התחשבות בעיטורים שזכה בהם במלחמת-העולם, הוא מקבל תחילה יחס מיוחד, וממנים אותו מנהל-ייצור במקום. אולם כאשר הוא מסרב להיכנע לצייתנות ולחפנות החינניים לקיום במקום כזה, הוא מידרד עד מהרה והופך עבד מן השורה. הוא מתאהב בנערה במקום, אבל מסתבר לו כי יוכל לזכות בה רק בתנאי שיסכים להתחלק עם רופא הכלא. הוא שוב מסרב להיכנע ומאבד כמעט את חייו ב"תאונת עבודה". אבל רוחו אינה נשברת, ובסוף המחזה הוא ממשיך לחוס את המלחמה שלוועולם לא ינצח בה.

הביקורת לא הרבתה לחלק שבחים למחזה, עם הצגת-הבכורה שלו. רבים טענו כי יסוד התעמולה כאו חזק יותר מאשר בספריו של סולז'ניצין, ומפריע לזיבניה הדומי של ההצגה. ואילו אחרים מנסים להסביר שאפילו בקטנים המדמאים ביותר בטיפוריו, לא תאר סולז'ניצין עולם זועה הדומה לזה שבמחזה. עם זאת, מסכי מים כולם שהמחזה הוא חווייה אנושית, פגומה מבחינה אמנותית, אבל כנה ואמיתית, המהווה חלק בלתי-נפרד מיצירתו של הזוכה בפרסי-נובל האחרון.

שבע זה, לפחות, כי יתכן ואו גפוליון יראה אחרת. ***** בלש** (תיאטרון גודיק) מהתלה בלשית. אם לא חווייה תיאטרלית מרשימה, הרי לפחות ביצוע סביר (מישה אשורב ויוסף שלוח) ומקצועי (היי קילוס) לטיפור מתח.

*** תהנת הרמים (הקאמרי) הלהיט האמנותי של התיאטרון לשנה זו. ***** מולן פלאזה** (הקאמרי) הלהיט הקופתי של התיאטרון לשנה זו. קילל, שבע זה, לפחות, כי יתכן ואו גפוליון יראה אחרת.

רגעים של אושר

הבימה החליטה כנראה שהמחזאות המודרנית היא הגאולה שתציל את התיאטרון הממלכתי מהידרדרות נצחית. משום כך, לאחר שהתאונה יפה באיזון עדין, היא מקוה להתיישב לבטח על הצלחה בתיאטרון של **יונסקי**.

יונסקי, המחזאי הרומני החי בצרפת מזה שנים רבות, שהפך להיות לאחת הדמויות הבולטות בתיאטרון האבסורד, זכה כבר להצלחות לא מעטות על בימות הארץ (המלך נוטה למות, הצמא וזרע) והתיאטרון כבר הוצגו מיספר פעמים, בעיקר על-ידי צמד השחקנים **יוסף לוי וחינה רוזובסקה**.

הפעם מחדש הבימה את התרגום, הבמאי הוא דויד לויין, ובתפקיד שני הישישים, המגלים שהשפה האנושית אינה מקשרת בין בני אדם אלא דווקא מפרידה ביניהם, שני שחקנים צעירים יחסית: **ליאה קניג ושלמה כרישביט**. בין אותם שמלאו תפקידים אלה בעולם, נמנים שחקנים כמו **ז'אן לואי בארו** (כפרים), **אלי ואלאך ואן ג'קסון** (צ'יוריק) ו**ג'ון פלוריין**, אשתו של **דורנס אוזיבייה** (לונדון).

כאשר נשאל **שלמה כרישביט**, האתר בילה לאחרונה תקופות ארוכות מחוץ לתיאטרון הבימה (בין היתר בהנערים שבבורה) מה דעתו על ההצגה שהוא מכין, הגיב: "קודם כל, אני נהנה מן העבודה עם שחקנית מקצועית ומנוסה כמו ליאה קניג. חוץ מה, אם לדבר על המחזה, אז אני מוכרח לומר שהתיאטרון הוא אחת מאותן יצירות שגורמות לרגעים מאושרים בחיי שחקן. ותאמינו לי, שאין הרבה רגעים כאלה".

הפסקת זשמל זמנית

התיאטרון העממי מבלה את תקופת ההסתגלות לזירתו החדשה, אולם דקל, בחוף לארץ: הגשש החחיר כבר יצא לאמריקה. בלונית בעל-הבית **אברהם (פאשנר) דשא**, השותף הגדול, **אורי זוהר**, נוסע לאירופה לחופשת-התבוננות. **דויד קריבוביץ**, מנהל הקריבוביט ומנהל המוסיקלי של אירמה להדום בגילגולה החדש — **ליפאן רבקה זוהר**, שהיא אירמה, בכבודה ובעצמותיה החדש — שם — יצאנית קטנה מיפו — נסעה לאמסטרדם, להשתתף במופע הגיאמבו.

אבל לא זו בלבד: **בני קרינסקי**, החשמלאי הראשי של התיאטרון העממי, נסע גם כן לאמסטרדם, כדי ללוות את אשתו לעתיד, **רבקה זוהר**. אבל כדי למנוע טעויות בלתי-ניעמות — להקתו החדשה של החומש לידער נשארה בארץ, לשמור על המחלת.

האליל, הבייסבול, והיהדות

טוני רוקט, זמר הרוק המופיע בימים אלה בארץ, הוא אליל מזור מאד, אפילו מפתיע. על אף גילו, (הוא בן 23), הוא אינו שייך לדור וודסוקו: "אני מעשן סמים, אני לא סובל את זה. אני שונא מוסיקת מחתרת. אני לא משתע אהרי מוסיקה פסיכ-דלית, ואם אני לא מתגלה, שורפים לי הפנים. לא איכפת לי כלל שהמתופף שלי נמצא כל הזמן, על העי ציפי, אבל אני מוכרח לישון טוב כל לילה, ולעשות אמבטיה כל יום".

אפשר בהחלט לומר על טוני רוקט ש הוא טיפוס מיושן, בקולו הוא תעתיק מדויק ל**אלביס פרסלי**, ואפילו מתנרע עם כמותה, אחד הקטעים המלהיבים בהי פעמו היא פארוודיה על אלביס, מי שלדי תה, אחרי כל החידושים כפופ האמריקאי, היה וגשאר "המלך".

הפזמונים ששר טוני רוקט בהופעותיו מתחילים בכאלה שכתב בעצמו ומגיעים עד שיריו של **טום ג'ונס**. שום דבר אינו מקורי או מפתיע במיוחד, אבל קולו יפה, הוא עצמו יפה, ועוד יותר: הוא כן, הוא אוהב את הנערות, להן הוא שר והוא מאמין בכונות טובות. הנה, למשל, אחרי הופעתו הראשונה לפני קהל תל-אביב, בחצי הלילה, יצא להתבודד על חוף-הים, לאורך המוח שלידי בית-המלון.

"הציתי להתפלל, לבקש שאמצא חן בעיני המאזינים שלי בארץ ושהם יאהבו אותי. מתאם פרצה סערה נוראה, ולפני שהספקתי להשוב, עלה עלי גל ענקי ושטף אותי מכף רגל ועד ראש, כולל המגפיים החדשים שאני מופיע בהם".

ואם באותות משמיים מדובר, הרי יש בכונתו של טוני רוקט להתגייס. אמרגנו **משה לייב**, מספר כי למעשה עוד בארצות הברית, הירבה לחשוב על כך בעיקר אחרי מהומות הסטודנטים: "היהודים, היום, הם היחידים שיודעים מה הם רוצים ומצליחים, משום כך, להגיע למחוז חפצם. כל השאר, ובעיקר הצעירים, מבלו בלים לגמרי".

אבל הלבטים הקשים ביותר של הזמר גבה-הקומה, הם לא בתחום הדת: עליו לבחור בין דרך של זמר להיטים, ואליל ביסבול. כי הוא כוכב קבוצת ביסבול שהייתה אלופת אמריקה במשך כמה שנים, **אורילס מבלטימור**. ובארצות-הברית להיות אליל-המיגרש זה קוסם על פחות מלהיות אליל-המיקרופון, מה עוד שהפנסיה

רוקט

תדרין

תיאטרון

* נפוליון חי או מת (בימות): תרגיל ארוך בהברקותיו של נסים אלוני, מסביב לנפוליונים שחורים, לבנים, מציאו תיים ודימויים. במקור היה ארוך מהצגה: חמש שעות. היום — שלוש. כדאי להכות לקיצוריו הגוספים של המחזאי עד סוף